

tænke mig den Mulighed, at den højtærede Finansminister handler noget under Trykket af sin tidligere Optræden, sine tidligere Handlinger i Rigsdagen. Jeg vil imidlertid tilraade den højtærede Finansminister at tage denne Sag op til fornyet Behandling. At det er uklogt af ham ikke at gøre det, kan man sige sig selv; hans hele Stilling som Finansminister vil blive vanskeligere, hans Autoritet vil formindskes ved, at han ikke har villet tage denne Sag op i denne Samling. Det faar nu være, men for Landet er det i mange Maader skadeligt og demoraliserende at vedblive med den finansielle Tilstand, vi leve under. Vi befinde os i Virkeligheden i et Uføre, hvis Omfang og Følger vi ikke kunne overse. Vi kunne ikke bilde os ind, at nu skulde allerede lysere og bedre Tider være komne, i samme Øjeblik som det krakker rundt omkring i store Aktieselskaber og lignende, og Bedragerier, Falsknerier og Besvigelser gaa deres, jeg havde nær sagt, vante Gang her i Landet. Det tyder paa en ret stor Demoralisation, og ogsaa i den Henseende vil det være højest uheldigt, at Staten arbejder roligt videre med saa store Underskud. Jeg tillader mig derfor at tilraade den højtærede Finansminister at skifte hurtigt om og ikke at være døvf for de Opfordringer, som i Virkeligheden rettes til ham fra de Partier, hvis Odførere have talt i denne Sal, til at skaffe os her til Lands den Ligevægt mellem Indtægt og Udgift, som er ganske nødvendig for Staten i Øjeblikket, som vil betrygge vor Eksistens udad til, og som for Resten ogsaa vil betrygge det Partis Politik, som den højtærede Finansminister repræsenterer.

Formanden: Det ærede Medlem havde for sit Vedkommende god Føje til at drage det Spørgsmaal frem, han omhandlede i den første Del af sit Foredrag, men da selve dette Punkt staar i fjernere Forbindelse med Lovforslaget, venter jeg, at man under den kommende Forhandling ikke vil komme alt for dybt eller udførligt ind derpaa.

Harald Jensen: Naar jeg ikke kan være med til at anbefale at stemme for det foreliggende Forslag, skyldes det den Stilling, som Regeringen og Regeringspartierne have taget overfor mine Partifæller i det andet Ting. Mine Partifæller i det andet Ting ønskede, at der blev nedsat et Udvalg, hvor de kunde faa forskellige Op-

lysninger, men fra Regeringens og Regeringspartiernes Side var der et saadant Hastværk med dette Lovforslag, at man ikke kunde imødekomme dette Ønske. Jeg kan nu ikke indse, at der ikke kunde være blevet saa megen Tid, at Sagen kunde være bleven behandlet i Udvalg i Folketinget, naar et saa stort Antal Folketingsmænd ønskede det, som Tilfældet var — det var af de stemmende 78 de 30, der ønskede, at Sagen skulde behandles i et Udvalg. Og Regeringspartiet havde jo Magten over, hvor længe Udvalgsbehandlingen skulde være, naar den skulde slutte o. s. v., idet det vilde raade over Flertallet i Udvalget, og som Følge deraf kunde der ikke være nogen Fare ved at faa et saadant Udvalg nedsat.

Naar mine Partifæller ønskede et saadant Udvalg nedsat, havde de deres gode og store Grunde dertil. Det er en ganske naturlig Ængstelse, hvormed vi fra vor Side se Fremtiden i Møde, thi det, der stilles os i Udsigt fra forskellige Sider, er jo nye Skatter og Sparsommelighed. Med Hensyn til de nye Skatter vide vi ikke, hvor de ville falde, men vi frygte ganske naturligt for, at de i en væsentlig Grad ville falde paa den arbejdende Klasse, som for øvrigt alle Skatter i væsentlig Grad falde paa den, paa de store, brede Lag i Samfundet. Det havde sin store Interesse for os at vide, hvorledes den Sag kan udformes. Og hvad Sparsommeligheden angaar, ere vi jo temmelig klare over, at der er et Punkt, hvor man vil søge at spare, nemlig ved at standse og indskrænke den sociale Lovgivning, og ogsaa dette Spørgsmaal har vor store Interesse. Naar man under saadanne Forhold nægter Udvalg, til Trods for, at der utvivlsomt kunde være bleven Tid til Udvalgsbehandling, maa man ogsaa være klar paa, at vi fra vor Side lægge Ansvaret for hele Finansførelsen over paa de regerende Partier, at vi fra lægge os enhver som helst Delagtighed i Finansstyrelsen, men overlade til de — jeg kan sige — herskende Partier at bestemme, hvorledes den skal udformes i Fremtiden. Det er ikke vor Skyld, at den finansielle Stilling er uheldig. Ansvaret for de uheldige finansielle Forhold paa-hviler de Partier, der have skabt Militærløvene, og der maa det blive. Af den Grund ønske vi ikke at stemme for det foreliggende Forslag og kunne ikke anbefale at stemme derfor.

Finansministeren (N. Neergaard): Det forekommer mig, at den ærede 1ste